

La Unió monetària llatina es fonamentava en el següent: es conservava el bimetallisme, fixant-se la relació entre l'or i l'argent; les monedes d'or de 5 francs, 5 llires, 5 francs suïssos i 5 dracines havien d'ésser admesos pels particulars i per l'Estat sense limitació; les monedes d'argent sols era obligat admetreles en quantitat limitada.

La llei de les monedes d'or i de les d'argent d'admissió obligatòria, havia d'ésser la de 900 mil·lèssimes i les divisionàries d'argent i bronze 835 mil·lèssimes.

L'encunyació de les monedes divisionàries sols podia fer-se per compte de l'Estat. Les monedes legals d'argent i or podian ésser encunyades a les Cases de Moneda oficials, per compte dels particulars que hi portessin les pastes del metall; es limitava la quantitat de moneda divisionària, i s'establí que les monedes d'or i argent legal d'un país, podien circular per tots els altres de la Unió.

Espanya no s'adherí a la Unió, però per Decret de 19 d'Octubre de 1868, feu una reforma monetària, calcant aquell conveni i a l'efecte la unitat fonamental s'establí; seria la pesseta i les monedes que havien de tenir circulació les d'or de 5, 10, 20, 50 i 100 pessetes, les d'argent de 0'25, 0'50, 1 i 2 pessetes i les de bronze de 1, 2, 5 i 10 cèntims. Les divisionàries d'argent havien d'admetre's com a pagament fins al límit de 50 pessetes i les de bronze fins a 5 pessetes.

Els demés preceptes, iguals als de la Unió, que permetia lliberar-se dels seus deutes en moneda d'or o argent; però com que el valor d'aquests metalls era variable, si la relació es trencava, es de creure que els deutors pagarien amb moneda depreciada, com així mateix succeí.

Les reformes absorbint gran quantitat de metall groc, fèien que les mines relentíssin la producció.

Alemanya tornada acreedora pel cobrament dels 5.000.000 de francs després de la guerra de 1871 adquirí grosses quantitats d'or; en 1872 Dinamarca, Noruega i Suècia establiren el patró or al signar la convenció dels països escandinaus, i en 1873 Holanda posà restriccions a l'encunyació d'argent, tot el qual portà un desequilibri de l'or i l'argent, amb l'exportació d'or en monedes, pel que, la

Unió monetària llatina, en 1874, acordà la prohibició d'encunyar monedes d'argent pels particulars, i limitar aquesta facultat als Estats signants.

A Espanya la qüestió era encara més complicada perquè per la reforma de 1871, s'oblidaren de fer desaparèixer les monedes encunyades abans, resultant que entre les noves monedes i les anteriors hi havia una diferència no despreciable en la llei que reflectia en la relació amb l'argent, essent-ne la conseqüència d'aquesta omisió la sortida de monedes d'or especialment les de més vàlua.

Portà també aquest fet la necessitat d'augmentar la circulació d'argent i des de 1868 fins a 1876 s'encunyaren 230 milions de pessetes en monedes de duro i 90 milions de pessetes en monedes divisionàries.

Aquesta situació indicadíssima per l'implantació del patró or no fou aprofitada, i entrem en un període de desorientació de la política monetària espanyola, que fa que es dictin disposicions distintes, quan no contradictòries, per resoldre la qüestió.

Iniciada i continuant la baixa del preu de l'argent en el mercat mundial, encara que tard —5 de Novembre de 1878— la Unió monetària llatina acordà suspindre en tots els països signants l'encunyació de monedes d'or de cinc unitats.

A Espanya no es disposà altra cosa que la no admissió de pastes dels particulars per l'encunyació de monedes d'argent; la circulació de pessetes en aquest any, era l'enorme de 431 milions i la d'or era de 216 milions; d'aleshores ençà que començaren els mals que avui patim.

Lligades amb aquestes qüestions està l'Història dels Bancs d'emissió de bitllet per la seva íntima relació amb l'Estat.

En 1872 en crear-se el Banc de Sant Carles es tingué per objecte resoldre moments d'angunia del Tresor, perquè aquest Banc recollís els «vales reals» (moneda de paper inventada per l'Estat per sortir dels seus compromisos i d'abundant circulació) se li concediren grans negocis i privilegis.

Aquest Banc en 9 de Juliol de 1830 es transformà en «Banco Español de San Fernando» i en 28 de Gener de 1856 pren definitivament el nom de Banc d'Espanya que es el que avui dia conserva.

(Continuarà)

Disposicions Legislatives

Ordre del Ministeri d'Economia, de 5 d'Octubre, publicada a la Gasetta del 8, convocant una conferència nacional sedera, pel dia 28 del mateix mes.

A més dels representants ministerials, es convoca per a aquesta conferència a totes les associa-

cions de productors, de Múrcia, als Col·legis de l'Art Major de la Seda, de Barcelona i València, i demés entitats de sedaires i filadors.

Ordre del Ministeri de Foment, de 29 de Setembre, publicada a la Gasetta de Madrid, del 9 de Octubre, autoritzant amb caràcter general la importació de carns congelades per la fabricació de embutits.

Les úniques condicions per a aquesta importa-